

உலகில் மனித இனம் தோன்றி அவற்றின் பதிப்பியான வளர்ச்சியின் காரணமாக மொழிகள் உருவாகின. அம் மொழியானது தொடக்க நிலையில் ஒலிக் குறிப்புகளையும், அதற்கு அடுத்த நிலையில் பச்சுமொழியையும், வளர்ந்த நிலையில் இலக்கியங்களையும், வளர்ச்சியின் உச்சநிலையில் இலக்கணங்களையும் உருவாக்கி, தன் நிலையின் வளர்ச்சிப் பதிநிலைகளைப் பதிவு செய்கின்றது. இவ்வாறு உலகில் தோன்றிய பழமையான மொழிகளும் ஒன்று தமிழ் மொழி. இம் மொழியின் தோற்றம், ஆதிவடிவம் போன்றவற்றை அறிய முடியவில்லை. ஆனால் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் எழுத்துகளின் வடிவம் காலத்திற்குக் காலம் மொழியின் வடிவத்தில் ஏற்பட்ட உள்ள மாற்றங்களாகக் குத்தக மாற்றம் பெற்று இன்றைய எழுத்து வடிவத்தை அடைந்துள்ளதைக் கல்வெட்டுகளையும், சிப்பிப் பட்டியங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்கப் பட்ட உள்ளதே தவிர ஓலைச்சுவடிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு யாரும் வளரிப்படுத்தவில்லை என்பதை, “கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் எழுத்துக்கள் காலந்தோறும் எப்படி மாறித் தற்போதைய உருவம் பெற்றன என்பதைச் சா. கணசேன இரண்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் வளியிட உள்ள கையேட்டில் பட்டியலிட்டாக் காட்டியுள்ளார். கல்வெட்டுகளில் காணப்பெறும் எழுத்துக்களையே இவர் இவ்வாறு ஆராய்ந்துள்ளார். பின்பு சிப்பிப் பட்டியங்கள் போன்றவற்றிலமனைத்துள்ள மொழிவடிவம் அறிஞர்களால் ஆராயப்பெற்றது. ஆனால் ஓலைச்சுவடிகளிலமனைத்து வந்துள்ள வடிவத்தினை ஆராய்ந்து யாரும் வளரிப்படுத்திலர்” (சுவடிப்பதிப்புத்திறன் - 2, ப.191) என்று மு.கோ. இராமன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குக் காரணம் கல்வெட்டுகள், சிப்பிப்பேடுகள் போன்றவை நீண்டகாலம் அழியாமல் இருத்தலும், சுவடிகள் சும்மார் 300-400 ஆண்டுகளில் அழிந்து விடுவதால் பழங்காலச் சுவடிகள் கிடக்கப் பெறாமையுமாகும்.

மனித இனம் தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்காகப் பயன்பட்ட மொழியானது, அவர்கள் குழுவாக வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் உணவாத் தேலுக்காகவும், பிற தேவைகளுக்காகவும் பல இடங்கள்க்குச் சின்று திரும்பும் வரத தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களதைத் தன் குழுவினருடன் பகிர்ந்துகொள்ள முயன்றபோது பச்சு மொழியாக உருவாகியது. பச்சு மொழியின் வளர்ச்சியே பின்னாளில் இலக்கியங்களும், இலக்கணங்களும் தோன்ற அடிப்படையாக அமனைத்துள்ளது.

தொடக்க காலத்தில் இலக்கியங்கள் வாய்மொழியாக இருந்ததால் அவற்றை மனப்பாடம் செய்வதற்காகவும், பிறகு கற்றுக்கொடுப்பதற்கு எளிமையாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் எதுகை, மோனகைளுடன், அந்தாதி அமைப்பிலும் அமைத்திருந்தனர்.

பழங்காலத்தில் ஆசிரியர் தான் இயற்றிய நூலையோ, ஆசிரியரிடம் அவர் கற்ற நூலையோ வாய்மொழியாகப் பாடம் சொல்லுவார். பாடம் கேட்கும் மாணவர் அவற்றைத் தம் மனத்தில் நிறுத்தி மனப்பாடம் செய்து அவரின் மாணவருக்கு வாய்மொழியாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். இவ்வாறு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்ததை, “நக்கீரர் செய்த களவியல் உரையைத் தம் மகனார் கீரங்கொற்றனாருக்கு உரைத்தார். கீரம் கொற்றனார் தனைப் கிழாருக்கு உரைத்தார்...” (கலவெட்டு ஓர் அறிமுகம், ப.27) என்ற வரிகள் உறுதி செய்கின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியங்களின் வகைகள் அதிகமாகப் பெருகியதால் அவற்றை வகைப்படுத்த இலக்கணங்கள் உருவாகின.

தனக்குத் திரிந்தவற்றை அழியாமல் பதிவுசெய்து பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்போது தோன்றியதோ அப்போதுதான் எழுத்துவடிவம் தோன்றியது எனலாம். எழுத்துகள் கோடுகளாக, குறியீடுகளாக, படங்களாக இருந்து பின்பு படிப்படியாக வளர்ந்து தற்போதைய எழுத்து வடிவமாக மாறின என்பதற்குப் பானை ஓடுகள், கலவெட்டுகள், செப்பெட்டுகள் போன்றவை சான்றுகளாக உள்ளன.

பழங்காலத்தில் கல், களிமண் பலகை, உலகைத்தகடு, துணி, இலை, பனையலை, பிர்ஜ் மரப்பட்டை, மரப்பலகை, தோல், மடங்கில் பத்தை போன்றவை எழுதப்பட்டு பொருட்களாகப் பயன்பட்டன. எகிப்தியர், கிரேக்கர், ரோமர், யிதர் முதலிய இனத்தவர் பண்டகை காலத்தில் பேரவை தாளையும் விலங்குகளின் தோல்களையும் எழுதப்பட்டுபொருளாகப் பயன்படுத்திய காலத்தில் நமது நாட்டவர் பனையலை யினால்தான் செய்ப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகளில் நூல்களை எழுதி வந்தனர். பனையலை யில் எப்பொழுது முதல் எழுதப்பட்டது என்று கஹியலாது. பனையலை யைகளில் எழுத்துவதற்கு எளிமையாக இருப்பதாலும் அவற்றைச் சரியான முறையில் பராமரித்து வந்தால் நீண்ட நாட்கள் அழியாமல் இருக்கும் தன்மை கொண்டதாலும் பனையலை யைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தனின் கிழக்காசிய நாடுகள் பல ஓலையைப் பயன்படுத்தியிருப்பினும் அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறை தன்னிந்தியாவிலிருந்து பரவியிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

இலகை, மரபுபட்டகை, களிமணு் பலககை பகோன்றுவகை விரகைவில் அழிகக கட்டியவகை. மரபுபலககை, மருங்கில் பத்தகை பகோன்றுவற்றில் பரெய நுபலககை கையாகுவது கட்டினம். தகோல், துணி, உலககத்தகடு பகோன்றுவகை மிகுந்த பகொருட்சலெவினகை உண்டாககும். பிற உயிரககைக் ககொன்று அவற்றின தகோலில் நல்ல கருத்தடுகை நுபலககை கையாகுவது மனிதத தன்மகைக் கமுரணுபட்டகைகவும் அமகைகிறது. அவற்றில் விரகைவாக கையாகவும் முடியாகது. கருங்கல் பகோன்று பிறபகொருளககைப பிற இடங்ககைக் கடு எடுத்துச்சலெவது கட்டினம். ஆனால் ஓலகைச் சுவடியகோ இரண்டு மருன்று நுற்றாண்டுகக வரகை அழியாத தன்மகை வாயந்தது. மிகுந்த சலெவ இல்லாதது, தமிழகத்தில் எல்லா இடங்ககிலும் மிகுதியாகவும் எளிமகையாகவும் கிடகைக்க கட்டியது. மிகுப் பரெய அளவுகையை நுபலககையும ஒரு கட்டில் அடக்கக கட்டிய தன்மகை வாயந்தது. பல இடங்ககைக் கடு எடுத்துச்சலெவது கைகிறது. பாதுகாகக் கிறது. இக காரணங்ககால் தமிழர் ஓலகைச் சுவடிககைதை தகேந்தடுத்து மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர் என்று சுவடியியல் (பு. சுப்பிரமணியம்) கன்னும் நுபலககைப் பிடுகிறது.

00000

ஓலகைககில் கையாகுவதுச் சுவடுப் பதியுமகாறு ஆணிககைக் ககொண்டு கையாகுப்பறெற ஏடுககின தகொகுப்பு சுவடியாகினிறது. தகோடு, மடல், ஓலகை, ஏடு, இதழ் கன்னும் படுபிரகக புகுத்துக் கழுகையை பனகை, தடுங்கு (தடுன்னகை), கமுகு (பாககடு) மகதலியவற்றின இலகைககைக் கடுககும் மரபுச்சகொறககைககும். இவற்றில் மடல், ஓலகை கன்று படுபிரகக கட்டிதடுபிவில் கையாகுபட்டவகைககையும, தனித்தனி ஏடுககை கையாகுபட்டவகை ஏடு கன்னும், ஏடுககின தகொகுப்பு சுவடி கன்னும் அழகைக் கடுபடுகிறது.

இக கருத்தகை வடுளிப்படுத்தும் வகையில், 'சுவடி' கன்னும் படுபிரக காரணப்படுபிரகம். சுவடு உகையைது சுவடியாகும். கையாகுபடுதலின கையாகுத்து கன்றார். அதுபகோல் கையாகுத்துச் சுவடு உகையைது சுவடி கனப்பறெறது. பகொதுநிலகையில் கையாகுதுகக பதியுமகாறு கையாகுப்பறெற ஏடுககின தகொகுப்பு 'சுவடி' கன அழகைக் கடுபடுகிறது.

தமிழகன் தன் கருத்துச் சுவட்டகைப் பதித்த பகொருளகை மகதலில் 'சுவடி' கன்றகே அழகைத் திரககவடுண்டும்.

"பாட்டுப்புகறம் கையாகுதிய கட்டமகைச் சுவடி"

என்பது பரமசிவன் (3 : 1 : 199-20)

“சுவதி என்பது இணை, கற்றை, கட்டு, பொத்தகம் என்னும் பெயர்களையும் பற்றுகிறது. பொருத்தி அழகுபடாததை ‘சுவதிதல’ என்பர். சுவதி-சோதி, சோடனா – அழகுபடாதது ஆம்.” (சுவதிப் பதிப்பியல்)

எழுதப்பெற்ற ஓலைகளின் சுவதிப்பே ‘ஓலைச்சுவதி’ ஆனது. தமிழில் ‘தோடு’, ‘மடல்’, ‘ஓலை’, ‘ஏடு’, ‘இதழ்’ ஆகிய சினைப்பெயர்கள் ஆகுபெயர்களாய் எழுதப்பெற்ற சுவதிகளைக் குறிக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலும் கடித வடிவில் எழுதப்பெற்றவை தோடு, மடல், ஓலை என்ற பெயர்களைப் பற்றுகின்றன. நூல் வடிவில் அமையாதவை ‘ஏடு’ என அழகைக் கப்பெற்றுகின்றன. எழுத்துச்சுவதிகளைத் தாங்கியுள்ள அவ்வேடுகளின் தொகுதி ‘சுவதி’ எனப்பெற்றது. “கயால எழுதப்பெற்ற பதிவம் ‘சுவதி’ எனப்படும். எந்தப் பொருளிலும் எழுதப்பட்டதாக இருக்கலாம். எளிதாகவும் விரைவாகவும் எழுதக்கூடிய எழுத்துக் கருவிகளால் எழுதப்பெற்றதே சுவதியாகும். கல்லில் வெட்டுவது போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு செய்துக்கப்பெறும் கல் வெட்டுப் பதிவங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டக்கூடியதே சுவதியாகும். மிகப் பழங்காலத்தில் அல்லது இடக்காலத்தில் எழுதப்பெற்ற எழுத்துப் பதிவங்களைக் குறிப்பதற்கே சுவதி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது” (சுவதியியல், பக்.8-9) என்று ஆங்கிலப் பேராசிரியர் கிறிஸ்தோபர் சம்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘சுவதி’ என்ற சொல்லானது நூல் என்ற பொருளில் வழங்கி வருகிறது என்பதை,

“நூல் என்ற பெயர் பொருட்சிறப்போடு உவமைக்குப் பெயராகவும், காரணக் குறியாகவும் பெருமழக்கில் இருந்து வருகிறது என்பது வெளிப்படை. இவற்றைப் போலவே ‘சுவதி’ என்னும் சொல் நூலைக் குறித்து நிற்கும் காரணப் பெயராகி வழக்காற்றிலும் இருந்து வருகிறது என்பது தெளிவாகிறது” (சுவதியியல், ப.15) என்று சம்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுதப்பட்ட ஓலைகளின் தொகுப்பு ‘ஓலைச்சுவதி’ என்று அழகைக் கப்பட்டு நாளடைவில் ‘ஓலை’ என்றும், ‘சுவதி’ என்றும் இரண்டு பெயர்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. பெயர்கள் வேறு வேறு இருப்பினும் இப்பெயர்கள் குறிப்பிடும் பொருள் ஒன்றையாகும். பழங்காலம் முதல் கல்வியாளர்கள் ‘ஓலை’ என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஓலையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் செய்திகளாகக் குத்தக்கவும், வேறு காரணங்களினாலும் அதன் பெயர்கள் பல வகைகளாக இருந்தன என்பதை, “ஓலைகள் பட்டோலை, பொன்னோலை, மந்திரஓலை, வள்ளோலை, பதியோலை என்று இலக்கியங்களிலும், அறையோலை, கையோலை, சபையோலை, இறையோலை, கீழ்ஓலை,

தபுது ஓலகை, ஓலகை பிடிபாடும் என்று கல்வெட்டுகளிலும் பலவகைகளாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன” (சுவடிச் சூடர், ப.456) என்று ச. இராசகோபால் கற்றுப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஓலகைகளின் பண்புகள் ஓலகைகளின் பண்புகள்

பண்புகளில் உள்ள ஓலகைகளில் அதிக முற்றலும், அதிக இளமையதும் இல்லாமல் நடுநிலையில் உள்ளவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து (இவ்வாறான நாட்கள் அழியாமல் இருக்கக் கூடியவை), அவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து நரம்பு நீக்கித் தனக்குத் தவேயான அளவு நறுக்கி எடுப்பர். இதனை ‘ஓலகைவாறுதல்’ என்பர். ஒத்த அளவாக உள்ள ஓலகைகளை ஒன்று சேர்த்தலைச் ‘சுவடிச் சேர்த்தல்’ என்பர். பண்புகளின் மறைப்பு கடினமானதாக இருப்பதால் பதப்படுத்துதலில் ஓலகைகளில் எழுத்து முடியாது. அவற்றை எழுத்துவற்றைக் கற்க மிகுந்தவாகக் கவனிடும். அப்போதுதான் எழுத்துவற்றை எளிதாகவும் சேர்த்துமற்றலும் இருக்கும். பதப்படுத்துவதால் ஓலகைகள் விரைவில் அழியாமலும், பிச்சிகளால் அரிக்கப்படாமலும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அதனால் எழுத்துவற்றைக் கல்வெட்டுப் பட்ட ஓலகைகளைப் பதப்படுத்த நிழலில் உலர்த்தல், பனியில் போட்டுப் பதப்படுத்துதல், வெந்நீரில் போட்டு ஒரு சீராக வெத்துப்பி எடுத்துதல், சேற்றில் புதைத்தல் போன்ற பல முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர்.

சுவடிகள் எவ்வாறு தயாரித்துப் பதப்படுத்தப்பட்டன என்பதை, “சுவடிகள் தயாரிப்பதற்கு முதலில் பனியோலகைகளைத் தவேயான அளவில் கத்தரித்துக் கொள்வார். இவ்வாறு அளவு செய்து கொள்ளப்பட்ட ஏடுகள் மிக நன்றாக உலர்த்தப்படும். சற்றும் ஈரமின்றி நன்றாகக் காய்ந்த பிறகு இவ்வோலகைகள் தண்ணீரில் இட்டு வகைவகை கப்படும். இவ்வாறு இவ்வகைகளைக் கவகை கப்படுவதால் ஏடுகளில் ஒரு துவளவு ஏற்படுகிறது. பிறகு ஓலகைகள் மறுபடியும் நன்கு காயவைக்கப்படும், காய்ந்த பிறகு கனமான சங்கு அல்லது மழுமழுப்பான கல்கொண்டு ஓலகைகளை நன்றாகத் தயேப்பார்கள். இப்படிச் செய்வதால் ஏட்பிற்கு ஒரு பளபளப்பு ஏற்படும். மலேம நரோகத் தகட்போல ஆகிவிடும். இப்போது ஏடு எழுத்துவற்றை ஏற்ற நிலையை அடைந்து விட்டது. இம் முறைக்கு ஏட்டைப் பாடம் செய்தல் அல்லது பதப்படுத்துதல் என்று பெயர்” (சுவடிப் பதிப்புத் திறன், 2, ப.172) என்று தி. வ. கோபாலய்யரும்,

“ஓலகைகளைப் பதப்படுத்துதல் பலமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுள் சில முறைகள்,

அ. ஓலகைகளைத் தண்ணீர் அல்லது பாலில் வகைவகைத்தல்,

ஆ. நீ ராவியில வகைவதைத் தல,

இ. ஈரமணலில் புததைத் து வதைத் தல

ஈ. நல்லண்ணெய் பசி ஊறவதைத் தல

உ. ஈரமான வகைக்கோற் போரில் வதைத் திருத்தல

சில முறகைகளில் ஓலகைகளின் மலேப்பரப்பு மிருதுவானதுடன் அதில் உள்ள லிக்னின் என்ற பொருள் வளையிற்ப்படுகிறது. இதனால் ஓலகைகள் விரைவில் சிதலமடவைதில் லை. ஓரிசாவில் பாதுகாப்பிற்காக மஞ்சள் நீர் அல்லது அரிசிக்கஞ்சியில் அரமைணி நேரம் ஊறவதைத் துப் பதப்படுத்தினர்” (சுவடிச்சுடர், ப.429) என்று ப. பெருமாளும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு பதப்படுத்திய சுவடிகளில் ஒன்று அல்லது இரண்டு துளகைகிடுவர். இதனை ‘ஓலகைகண’ எனப் பர். ஒரு துளையில் கயிறு நுழைப்பர். கயிறு உருவாமலிருக்க ஈர்க்குடன் உள்ள ஓலையில் இரண்டு முக்கோணங்கள் உள்ளதாக கிளிம்க்குப் போலக் கத்தரித்துக் கட்டியிருப்பர். இதற்கு ‘கிளிம்க்கு’ என்று பெயர். மற்றொரு துளையில் ஒரு குச்சி அல்லது ஆணியைச் சருகியிருப்பர். இதற்குச் ‘சுள்ளாணி’ என்று பெயர். சுவடிகளாகும் மலேமும் கீழும் மரத்தாலான சட்டங்களை வதைத்துக் கிளிம்க்குக் கட்டப்பட்ட கயிறுநினால் சுவடியை இறுக்கிக் கட்டி வைப்பர். இவ்வாறு சுவடி தயாரித்துப் பதப்படுத்துப்படுகிறது.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

மருத்துவச் சுவடிகள் பலவற்றின் சட்டங்களில் இலகைசாறு, மஞ்சள், சுண்ணாம்பு போன்ற பொருள்களால் ஆகப்பட்ட பலவகை வண்ணங்களால் மலிகைகளின் படங்கள் வரையப்பெற்றுள்ளன. இராமாயணம் எழுதப்பட்ட சுவடியின் சட்டத்தில் நாமம், சங்கு, சக்கரம் ஆகிய உருவங்கள் சதுக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டங்கள் மரம், தந்தம் போன்ற பொருள்களில் செய்யப்பட்டுள்ளன.

எழுத்துகளைத் தான் எழுதமுடியும்.

ஐந்தாம் பகுதி

வாரிழைத்தாணி என்பது குண்டிழைத்தாணியைவிட நீளமானது. மறைப்புரத்தில் கொண்டகைக் குப்பதிலாகச் சிறிய கத்தி அமறைத்திருக்கும். இக்கத்தி தனியாக இணைக்கப்படாமல் ஓரே இரும்பில் நுனிப்பக்கம் கர்மயாகவும், மறைப்பக்கம் தட்டையாகக் கத்தி வடிவிலும் அமறைத்திருக்கும். நுனிப்பக்கம் எழுதவும் மறைப்பக்கம் ஓலவாரவும் பயன்படுவதால் இது வாரிழைத்தாணி என்று அழகைக் க்கப்படுகிறது. நன்றாக ஓலையில் எழுதும் பழக்கமுடையவர்கள் தாங்களே அவ்வப்போது ஓலையினை நறுக்கி, வாரி ஓழுங்குபடுத்தி ஏடுகளாக அமைத்துக் கொள்ளும் நிலையில் இவ்வழைத்தாணியினைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வழைத்தாணியே பலராலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வழைத்தாணியைப் பனையோலையினால் செய்த உரையில் சரூகி வதைத் திருந்தனர்.

ஐந்தாம் பகுதி

மடக்கழைத்தாணி என்பது வாரிழைத்தாணியைப் போன்று ஒரு முனையில் எழுத்தாணியும், மற்றுமுனையில் கத்தியும் அமறைத்திருக்கும். ஆனால் இரண்டு பகுதிகளையும் மடக்கி இடையில் உள்ள கைப்பிடியில் அடக்கிக் கொள்ளுமாறு அமறைத்திருக்கும். மடக்கிவகைக்கும் தன்மை கொண்டதால் இது மடக்கழைத்தாணி என்று அழகைக் க்கப்படுகிறது. இதன் கைப்பிடிமரம், மாட்டுக்கொம்பு, தந்தம், இரும்பு, பித்தளை போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டிருக்கும். இவ்வழைத்தாணியைப் பயன்படுத்தாதபோது மடக்கிவதைப் பதால் பாதுகாப்புடையதாக இருந்தது.

ஐந்தாம் பகுதி

பழங்காலத்தில் தற்காலத்தில் உள்ளதுபோன்று கல்விக் கட்டங்களில் கல்வி கற்பிக்கப்படவில்லை. மாணவர்கள் ஆசிரியரைத் தேடிச் சென்று கல்வி கற்கும் முறை இருந்தது. அக்காலத்தில் காகிதமும் எழுதுகோலும் வழக்கிற்கு வரவில்லை. ஓலைகளில் எழுத்தாணியால் எழுதித் தொகுத்த சுவடிகளே நூல்களாக இருந்தன. அப்போதைய மாணவர்களுக்கு மணல் கரும்பலகை (சில்டே) யாகவும், பனைஓலை புத்தகமாகவும், விரலும் எழுத்தாணியும் எழுதுகோலாகவும் (பனோ) இருந்தன.

ஆசிரியர் முதலில் மாணவரின் வலக்கை ஆள்காட்டி விரலைப் பிடித்து தட்டில் பரப்பி வதைத்துள்ள அரிசி (அ) சர்க்கரை (அ) தானியங்களில் எழுத்தை எழுதிக் காட்டுவார். பின்னர் மணலில் எழுத்தின் வரிவடிவை எழுதிக் காட்டுவார். பிறகு அவர் சொல்லிய தமிழ் எழுத்துக்களைத் தவறின்றிச் சரியாக உச்சரிக்கவேண்டும். தமிழின் ஒலிவடிவை நன்றாகச் சொல்லத் தெரிந்த பின்புதான் ஆசிரியர் எழுத்தின் வரிவடிவை ஒலையில் வரந்து காட்டுவார். வரிவடிவை மாணவர் நன்றாக எழுத அறிந்து கொண்டதன் பின் ஒலை வாரவும், சுவடி சரேக்கவும், நன்றாக எழுதவும் முற்படுவார்.

பனை ஓலைகளில் எவ்வாறு எழுதப்பட்டது என்பதை, “இளமையான முதலே ஓலையை இடக்கையில் பிடித்து, வலக்கையால் எழுத்தாணியைக் கொண்டு எழுதிப் பழகுவார். எழுத்தாணியைப் பிடித்து எழுதும்போது ஓலையைத் தான் நகர்த்துவார். எழுத்தாணி பிடித்த இடத்திலிருந்தே வரையும், தற்போது தட்டச்சு முறையிலும் தாளம் து அச்செழுத்துப் படிந்து, தாள்தான் நகர்த்துப் போகிறது. அச்செழுத்து மையத்தில் மட்டும் அழுந்துகிறது. வேறு இடங்களாக அது அசைவதில்லை என்ற நுட்பம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் அறிந்து ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். ஏன் எழுதப்பழகிக் கொண்டோர் தமது இடக்கைப் பெருவிரல் நகர்த்தை வளர்த்து, அதில் பிறவைபிடித்து எழுதும்போது, அப்பள்ளப்பகுதியில் எழுத்தாணியை வதைத்து, ஓலையில் வரிவரியாக எழுத்தின் மீது மற்றோர் எழுத்துப் படாமலும் ஒரு வரியின் மீது மற்றோர் வரி இணையாமலும் போதிய இடம் விட்டு எழுதுவார். ஒருபக்கத்தில் மிக நுண்ணிய எழுத்துகளாக இருப்பது, மூப்பது வரிவரையில் எழுதுவதற்குரிய மெல்லிய எழுத்தாணியையும் பயன்படுத்துவதுண்டு. இக்காலத்தில் தாளில் எழுதுவதைப் போன்ற வகைத்துடன் முற்காலத்தில் ஏட்டில் எழுதுவதும் உண்டு. இப்படி வகையாய் எழுதுபவர்க்கு ‘எழுத்தாளர்’ என்று பெயர்” (அச்சும் புதிப்பும், பக்.95-96) என்று மா.சு. சம்பந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் சரியாகத் தெரிவதற்காக ஓலையின் மீது மஞ்சள் அரைத்துப் பிசுதல், வசம்பு, மணித்தக்காளி இலகைச் சாறு, கோவை இலகைச் சாறு, ஊமத்தலை இலகைச் சாறு, மாவிலகைக் கரி, அருகம்புலக் கரி, விளக்கூக்கரி போன்றவற்றைப் பிசி எழுத்துகளை வாசித்துள்ளனர். இதற்கு ‘மையாடல்’ என்று பெயர்.

இம் மையாடலைப் பற்றி,

“மஞ்சற் குளிப்பாட்டி மையாடல் முப்பாலும்”

மிஞ்சப் புகட்ட மிக வளர்ந்தாய்” (கண்ணி – 25)

என்று ‘தமிழ் விடுதலை’ என்ற நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. இம் மையாடலினால் ஓலையில் உள்ள எழுத்து தெளிவாகத் தெரிவதோடு கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கி,

ஓலகைளபைப் பிச்சிகளிடமிருந்து பாதுகாக்கிறது.

மேற்கண்டவற்றின் மீலம் சுவடிகளில் எழுதப் பயிற்சியடுத்தல், சுவடிகளில் எழுதுதல், அவற்றிற்கு மையிடூதல் போன்றவை மீலம் சுவடிகளில் எழுதி வாசித்து வந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும் முறைகள் தற்காலத்தில் எழுதுவது போன்று இல்லாமல் மாறுபட்டாக காணப்படுகின்றன. காலங்காலமாகச் சுவடிகளைக் கற்றும், எழுதியும் வந்தவர்கள் தாள்கள் வந்த பின்னும் சுவடியில் எழுதுவது போன்றே எழுதியுள்ளனர் என்பதைத் தவிர வே. கோபலய்யர் கீழ்க் காணுமாறு குறிப்பிடுகிறார். “பாடல்கள் ஏட்டுச் சுவடிகளில் தனித்தனியே பிரித்துணரவும் வகையில் பொறிக் கப்பட்டமாட்டா. சிக்கனம் கருதி முழுப் பாடலும் ஒரே தொடராக மடக்கிப் பொறிக் கப்பட்டும் பாடல் முடிந்தவுடன் அப்பாடலின் எண் குறிக் கப்பட்டிருக்கும். தமிழ் மொழிக் கே சிறப்பாக உள்ள எதுகையே அப்பாடலின் அடிகளைப் பகுத்துணர உதவி செய்யும். சுவடிகளில் மையெழுத்துக்கள் புள்ளியிடப் பெறமாட்டா. ரகரமும் உயிர் மையே ஆகாரம் ஓகாரம் இவற்றைக் குறிக்க இணைக்கப்படும் கால்களும் ஒன்று போலவே இருக்கும். எகர ஓகரங்களாகக் குறிய ஓற்றைக் கொம்பே ஏகார ஓகாரங்களாகும் வழங்கப்பட்டிருக்கும். ஏட்டுச் சுவடியில் எழுதிப் பழகியவர்கள் இந்தச் செய்திகளைத் தாமயும் பின்பற்றியதனால் ஏனைய ஏட்டுச் சுவடிகளை வாசிப்பதிலும் படியெடுப்பதிலும் அவர்களக்கு அதிகத் தொல்லை ஏற்படவில்லை. ஏட்டுச் சுவடிகளையே வாசித்தும் படியெடுத்தும் வந்த சநேதிநாதய்யர் காக்கித்திலும் ஏட்டுச் சுவடிகளில் வரவது போலவே வரவதுள்ள மையின், அக்காக்கிதங்களை வாசிப்பதற்கண், ஏட்டுச் சுவடியை வாசிப்பதற்கண் உள்ள சிரமத்தின் பெரும்பாகம் உண்டாகிறது” (சுவடிப்பதிப்புதின – 2, பக். 159-160)

சுவடிகளில் எழுதும் போது பொருண்மகைக்குத்தக்க சில மாற்றங்களுடன் காணப்பட்டன என்பதைச் ச. இராசகோபால் கீழ்க் காணுமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“தமிழகத்தில் கிடக்கும் ஓலைச் சுவடிகள், இலக்கியம், மருத்துவம், மாந்திரியம், சோதிடம், சமயம், வணிகம், ஆவணங்கள், பள்ளி மாணவர்களாகக் காண அரசிச் சுவடி, எண் சுவடி என்ற வகைகளில் அடங்கிவிடக் கூடியவை. பொதுவாக எல்லாச் சுவடிகளும் ஓரமோதிரியாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு வகை ஓலைச் சுவடியிலும் ஒவ்வொருவகையில் எழுதும் முறை தனித்துவம் பெற்றிருக்கும். இலக்கியச் சுவடிகளில் பாடல்களின் முடிவில் எண்களைக் காணலாம். இடதுபுற ஓரங்களில் அத்தியாயத் தலைப்புப்

பெயர்களைக் காணலாம். மாந்திரிகச் சுவடிகளில் பலவகைச் சக்கரங்களின் (இயந்திரம்) படங்களைக் காணலாம். சோதிடச் சுவடிகளில் ராசி சக்கரங்களைக் காணலாம். வணிகச் சுவடிகளில் பல்வற்று எண்களையும், குறியீடுகளையும் காணலாம். பள்ளிச் சுவடிகளில் பக்கவாட்டில் மின்னா நான்கு பத்திகள் பிரித்து எழுதப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கலாம்” (சுவடிச் சூடர், ப.458).

தொடக்க காலம் முதல் சுவடிகளில் செய்யுள் வடிவிலயே எழுதி வந்தனர். செய்யுள் வடிவிலுள்ளவற்றை அனைவராலும் படிக்க இயலாது. அதனால் பல சுவடிகள் படிப்பாரற்றுக் கிடந்தன. இந்நிலை மாற்றவேண்டும் என்று நினைத்து எழுதத் தொடங்கியதன் விளைவாக கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு உரநடையில் எழுதும் பழக்கமும், உரநடையுடன் ஒவியத்திணைத்து எழுதும் பழக்கமும் தோன்றியது என்பதை, “பாடல் வடிவில் எழுதப்பெற்ற புராணச் சுவடிநில்களைப் பாமரரும் அறியும் வகையில் வசனமாக (உரநடையில்) எழுதும் முறையை கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு கைக்கொண்டனர். வசன நடையில் மட்டும் சுவடியில் எழுதுவதைத் தவிர்த்து, எழுத்தோடு ஒவியத்தையும் இணைத்துப் புதுமடைபடைத்தனர்” (சுவடிச் சூடர், ப.378) என்று குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவதால் அறியமுடிகிறது.

ஐயங்களுக்காக காலம் முதல் சுவடிகளில் செய்யுள் வடிவிலயே எழுதி வந்தனர். செய்யுள்

பனை ஓலைகளில் எழுதுவது கடினமான பணியாகும். அதைவிடக் கடினமானது பனை ஓலைகளில் எழுத்தாணிகளைக் கொண்டு ஒவியம் வரைவது. ஓலைகளில் ஒவியம் வரையும் பழக்கம் இருந்தது என்பதற்கு, “பனை ஓலைகளில் அரிதின் முயன்று எழுத்தாணி கொண்டு சில கோட்டோவியங்களை வரைந்துள்ளனர். இத்தகைய ஒவிய ஏடுகளில் சில தஞ்சை அரண்மனைநிலகத்திலுள்ளன. திருவாய்மொழி வாசகமாலை எனும் சுவடிநிலில் கிடந்த கோலத்திருமாலின் வரைகோட்டோவியம் காணப்பெறுகின்றது. அதுபோன்றே வடமொழிச் சுவடிகளில் பலவகையான படிவலைப் பாட்டோவியங்கள் காணப்பெறுகின்றன” (சுவடிச் சூடர், ப.382) என்ற வரிகள் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இதுபோன்று பலவகையான சுவடிகளில் ஒவியங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஐயங்களுக்காக காலம் முதல் சுவடிகளில் செய்யுள் வடிவிலயே எழுதி வந்தனர். செய்யுள்

பொன்னோலை என்பது தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஓலையாகும். பனை ஓலையில் எழுதுவது போன்றே இவ்வோலையிலும் எழுதியுள்ளனர் என்பதை, “பனை ஓலை எவ்வாறுள்ளதோ அதேபோன்று தங்கத் தகட்டை நீட்டி அதில் ஏடுகளில் எழுதுவது போன்று எழுதி அனுப்பப்பெற்ற மின்னா அரிய தமிழ் மடல்கள் ஹாலந்து நாட்டுக்

கோபன் ஹகேன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளன. தஞ்சை மன்னன் இரகுநாத நாயக்கர் டென்மார்க் அரசர் ஐந்தாம் கிருஸ்தியனுக்கும், தரங்கம்பாடி ராமநாயக்கன் மற்றும் அவ்வீரமக்கள் ஆறாம் கிருஸ்தியனுக்கு எழுதிய கடிதங்களே இப்பொன்னாலகைகளாகும். இரகுநாத நாயக்கரின் கடிதம் தமிழில் எழுதப்பெற்று இறுதியில் அவரது கையொப்பம் தலுங்கில் காணப்பெறுகின்றது. இவ்வடையில் ஹாலந்து நாட்டை உலந்தீசு என்றும், ரோலண்ட்கிரே என்பான் பெயரை ருலங்கலப்பை என்றும், ஜெனரல் என்பதை சின்னரல் என்றும் தமிழில் எழுதியுள்ளது சுவையப்பதாகும்” (சுவடிச்சுடர், பக். 381-392) என்று கூடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இக்குறிப்பின் மூலம் இவ்வாலகை எழுதும் காலத்தில் பிறமொழிச்சொல்லதை தமிழ்ப்படுத்தி எழுதும் வழக்கம் இருந்தது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

சுவடிகளின் வடிவமைப்பு

சுவடிகளின் வடிவமைப்பு என்பது சுவடிகளின் புறவடிவங்களைச் சுட்டிக் கருவதாக அமைந்துள்ளது. நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சுவடிகள் பல வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிறிய, பெரிய சுவடிகள், பம்பர வடிவச் சுவடி, சிவலிங்க வடிவச் சுவடி ஆகியவற்றைப் பற்றி இங்குக் காண்போம். அரசினரக் கீழ்த்திசைச் சுவடிநூலகச் சுவடிகள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக கையாளப்பட்டுள்ளன.

சுவடிகளின் நீள, அகல

சுவடிகளில் நீள, அகல, எண்ணிக்கைகளில் குறைந்த அளவுகளை உடையவற்றைச் சிறிய சுவடி என்று அழகைக் கலாம். இதற்குச் சான்றாக சின்ன அரசினரக் கீழ்த்திசைச் சுவடிநூலகத்திலுள்ள ‘கரிநாள் விளக்கம்’ என்னும் சுவடியைக் கொள்ளலாம். இச்சுவடி எட்டு செ.மீ. நீளமும், மூக்கால் செ.மீ. அகலமும் உடையது. பதினாறு ஏடுகளை உடைய அச்சுவடியில் பக்கத்திற்கு இரண்டு வரிகள் மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வறோ இடங்களில் இதவிடச் சிறிய சுவடி கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புண்டு.

சுவடிகளின் நீள, அகல

சுவடிகளின் நீள, அகல, எண்ணிக்கைகளில் அதிக அளவுகளையுடையவற்றைப் பெரிய சுவடி என்று அழகைக் கலாம். இதற்குச் சான்றாகச் சின்ன அரசினரக் கீழ்த்திசைச்

சுவடி நபிலகத்தில் உள்ள கந்தபுராணச் சுவடியைக் கொள்ளலாம். இச்சுவடி ஐம்பது சமீ . நீளமும், நான்கு சமீ . அகலமும் கொண்டது. இச்சுவடி ஆயிரத்து நபற்று எண்பது திரண்டுகங்களைக் கொண்டது. இதில் ஒரு பக்கத்திற்கு பத்து வரிகள் காணப்படுகின்றன. வறோடுஇடங்களில் இதனைப் பெரிய சுவடிகள் இருப்பதற்கான வாய்ப்புள்ளது.

000000 0000000000000000

ஓலைகளை வட்டவடிவமாக நறுக்கி இடையே துளையிட்டுக் கோர்க்கப்படும் அவ்வட்டவடிவமான ஓலைகளின் குறுக்களவில் (விட்டம்) ஒன்றாகொன்று ஒரு ஓலையின் கன அளவு குறைவாக வெட்டப்பட்டதுக் கோர்க்கப்படுவதால் அதன் முழுவடிவம் ஒரு 'பம்பரம்' போலக் காட்சியளிக்கும். இதற்குச் சான்றாக சும்பார் நான்கு சமீ . விட்டத்தில் வட்டவடிவமாக நறுக்கி எழுதப்பட்டதுள்ள 'திருமுருகாற்றுப்படை' சுவடியைக் கொள்ளலாம்.

000000000000000000000000

ஓரே அளவுடைய வட்டமாக ஓலைகளை நறுக்கி இடையில் துளையிட்டு இணைக்கப்பட்ட சிவலிங்க வடிவமானது, நீண்ட சதுரத்தில் பல ஏடுகளால் ஆன பீடத்தின் மலே பொருந்துமாறு துளையிட்டுக் கோர்க்கப்பட்ட சுவடியும் உண்டு. பீடமாக அமைந்த ஏடுகளிலும், சிவலிங்க வடிவிலான ஏடுகளிலும் திருவாசகம் எழுதிவரைபதுண்டு. திருமுருகாற்றுப்படை, திருவாசகம் ஆகிய பாடல்கள் எழுதப்பட்ட இச்சுவடிகளைப் பிசையில் வைத்து வழிபட்டனர்.

மறே கண்டவற்றின் மலம் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும் பொருண்மைக்குத் தகவும், நபிலின் அளவினைப் பொறுத்தும், ஏடுமுதுபவரின் கலை ஆர்வத்தைப் பொறுத்தும் சுவடிகளின் வடிவங்கள் மாறுபட்டதுக் காணப்பட்டன என்பதை அறியமுடிகிறது.

00000000000000000000

பழங்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சுவடிகள் ஒரு காலத்திற்குப் பிறகு பாதுகாப்பின்றி

அழியத் தொடங்கின. அவ்வாறு அழிந்ததற்கான காரணங்களை இரண்டு வகைகளில் அடக்கலாம். அவை, 1. இயற்கை அழிவு, 2. செயற்கை அழிவு என்பனவாகும்.

ஐந்தெழுத்துள்ள சொற்களின் பட்டியல்

சுவடிகளுக்கு இயற்கையாக நிகழ்ந்த அழிவுகளை இயற்கை அழிவு எனக் கூறலாம். பொதுவாக ஓலைச் சுவடிகள் குறைந்த வாழ்நாள்கொண்டவை. கறையான், இராமபாணம், ஈரப்பதம், புகை, நெருப்பு ஆகியவற்றால் விரைவில் பாதிக்கப்பட்டியவை. காற்று, மழை, வெயில், தீ ஆகிய இயற்கைச் சீற்றத்தில் சிக்கி அழியக்கூடிய தன்மை கொண்டவை.

சுவடிகள் கடல்கோளாலும் தீயாலும் பெரும்பான்மை அழிந்தன என்பதை, “தமிழகக் காலாந்தரத்தில் இரண்டு பெரும் பித்தங்களால் இரண்டு பெரிய இடையிறுகள் நிகழ்ந்தன. குமரியாறும் அதன் தற்கின்கணுள்ள நாடகங்களுள் சமுத்திரத்தின் வாய்ப்பட்டமிழந்திய போது... கபாடபுரம் அதன்கண் இருந்த எண்ணாயிரத்தொரு நூற்று நூற்றத்தொன்பது கிரந்தங்களோடு வருணபகவானுக்கு ஆகமனமாயிற்று. மறுபடியுந் தமிழ் தலையெடுத்தபோது நாடு முகமதியர்களைப் பட்ட அவர்கள் கொறானுக்கு மாறாகவும் வீறாவதோ கிரந்தங்கள் மண்மலே என்ற மதவரைக்கியங்கொண்டு அந்தோ! நமது நூற்றசாலகைகள் அனதையும் நீராக அக்கினி பகவானுக்குத் தத்தஞ்செய்தனர்” (தாமதோதரம், ப.45) என்னும் சான்றோர் கூற்றினால் இயற்கைச் சீற்றத்தினாலும், மதத்தினரிடையே ஏற்பட்ட வரைக்கியத்தினாலும் சுவடிகள் அழிந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு நீரினாலும் தீயினாலும் அழிவு ஏற்பட்டதோடு மட்டுமன்றிச் சுவடிகள் நாள்பட மட்கியும், பிச்சிகளால் அரிக்கப்பட்டும் அழிந்தன என்பதை, “நீரும் தீயும் வெளிப்பட நின்றழிப்பன, இவற்றைப் புறப்பகை எனலாம். இனி அகப்பகை இரண்டுண்டு, அஞ்சத்தகப்பகை அவையே எனினும் சாலும். கறையான் முத்தலிய பிச்சுகளின் அரிப்பும், துளப்பும், ஓர்பகை, ஏடுகள் நாட்பட நாட்பட மட்கி மடிந்து ஒழிவது மற்றொரு பகை” (சுவடிப் பதிப்பியல் வரலாறு, ப.34) என்று இரா. இளங்குமரன் கூறிப்பிடுகிறார்.

சுவடிகள் கடல்கோளாலும், தீயினாலும், பிச்சிகளாலும், தானாக மட்கி அழிந்தனவற்றுள் சிலவே நமக்குத் தெரிகின்றன. பலகோடி சுவடிகள் அழிந்தவிதம் நமக்குத் தெரியாமலே போய்விட்டன. இவ்வாறு இயற்கைக்கேடுகள் ஒருபுறம் சுவடிகளை அழித்துக் கொண்டிருக்க மற்றொரு புறம் மனிதர்கள் அறியாமையால் சுவடிகளை அழித்ததைப் பற்றி இனி காண்போம்.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

தமிழ்ச் சுவடிகள் இயற்கை அழிவுகளைவிடச் செயற்கை அழிவுகளாலேயே மிகுதியாக அழிந்தன என்று கஹலாம். இவ் வழிவகுக்கு மன்னரிடையே நிகழ்ந்த போர், அரசியல் மாற்றம், மக்களின் குடிப்பெயர்ச்சி, வளநாட்டினருக்கு விற்றல், தீயிலிடுதல், நீரில் எறிதல், கவனமின்மை, பராமரிப்பின்மை போன்றவை காரணங்களாக அமைகின்றன. இப்பகுதியில் நெருப்பிலும் நீரிலும் இடுதல், குதிரைக்கு வநெநீர் போடுதல், காணாமல் போனவை, அந்நியர்களால் ஏற்பட்ட அழிவுகள், மட்டும் பிக்கையால் ஏற்பட்ட அழிவுகள் ஆகியவற்றை ஆராய்வோம்.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

முற்காலத்தில் சமயங்களாகக் கிடையே ஏற்பட்ட போட்டி, சமயமோதல்களின் காரணமாக என்னுடைய சமயம் உயர்ந்தது, உன்னுடைய சமயம் தாழ்ந்தது என்று கஹலாம் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டபோது சமயந்தொடர்பான நபிகளை எரியும் நெருப்பிலும், ஓடும் நீரிலும் போட்டுப் பரிசோதித்தனர். இதற்கு அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்று பெயர். இராமதத்தினர்க்கிடையே ஏற்பட்ட சண்டை, பொறாமையின் காரணமாகப் பல சுவடிகள் நெருப்பிலும் நீரிலும் அழிக்கப்பட்டன. நாலடியார் என்ற நபரின் பாடல்களை எண்ணாயிரம் புலவர்கள் பாடியதாகவும் அவற்றை ஆற்றில் போட்டபோது நான்கு பாடல்கள் மட்டும் நீரில் போகக் கிடைக்காததாகவும் அப்பாடல்களின் தொகுப்பே நாலடியார் என்றும் பச்சை வழக்குக் கதை ஒன்று கஹலாம். இதுபோன்று அழிந்த பாடல்கள் எத்தனை எத்தனை ஆயிரங்களோ தெரியவில்லை.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

சுவடிகளின் அருமை தெரியாத சிலர் குதிரைக்கு வநெநீர் வகைக் அடும்பெரிக்கும் பொருளாகச் சுவடிகளைப் பயன்படுத்தி அழித்துள்ளனர் என்பதை, “மதுரை மாநாட்டுக்குத் தலைவராய் போந்திருந்த வேற்று நாட்டவர் ஒருவர் தபேத தொகுத்திருந்த பழைய தமிழ் ஓலையேட்டுச் சுவடிகள், இரண்டு நாட்கள் குதிரைக்கு வநெநீர் காய்ச்சுதற்குப் பயன்பட்டன என்பர்” (மதுரைக் குமரன், பக்.9-10) என்ற சுவாமிபிள்ளையின் கஹலாம் அறியமுகிறது.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

ஓர் இடத்தில் பார்த்தசுவாமி, படித்த சுவாமி சில நாட்கள் கழித்து அங்குச் சென்று பார்த்துக் கும்போது அச்சுவாமி அங்கு இருப்பதில்லை. அது எங்கு, எப்படி காணாமற் போனது, என்ன ஆனது என்பது பற்றியாகும் திரியாத நிலையில் பல சுவாமிகள் அழிந்தன என்பதற்கு, “உ.வசே.சா. அவர்கள் படித்த காலத்தில் திருவாவடுதுறை மடத்துப் புத்த சாலையில் ‘வளையாபதி’ என்னும் சுவடியைப் பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் சுவாமிப்பதிப்பில் ஈடுபட்ட போது அச்சுவாமி கிடக்கவில்லை. சி.வசே.தாமோதரம் பிள்ளையவர்களுக்குச் சிறுவயதில் அவருடைய தந்தையார் சிலநூல்களைக் கற்பித்தார். அவற்றைப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பிக்க எண்ணியபோது தமிழ் நாடெங்கும் தேடியும் அச்சுவாமிகள் அவர்களுக்கு கிடக்கவில்லை” (சுவடியியல், ப.60) என்ற வரிகளே சான்றாக அமர்த்துள்ளன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனச் சுவடிக் காப்பகத்தில் 1550 குறள்களைக் கொண்ட திருக்குறள் சுவாமி இருப்பதாக அந் நிறுவனச் சுவாமி விளக்க அட்டவணை குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் தற்போது அச்சுவாமி அங்கு இல்லை. அச்சுவாமி எப்படி, யாரால் காணாமற் போனது என்று அறிய முடியவில்லை.

ஐந்தெழுந்தாய் ஐந்தெழுந்தாய் ஐந்தெழுந்தாய்

வெளிநாட்டினர் ஆய்விற் காகவும், வேறுசிலகாரணங்கள்காகவும் நம் நாட்டிற்கு வந்து செல்லும் போது இங்குள்ள செல்வங்கள்கைக் கொண்டு சென்றதுடன் பல ஓலைச் சுவடிகளையும் தம்மோடு கொண்டு சென்றனர். அச்சுவடிகளைப் பணத்திற்காக நம் நாட்டவர்களே அவர்களிடம் விற்ப்புள்ளனர் என்பதை, “ஆராய்ச்சி செய்யும் மலேநாட்டு அறிஞர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து களைய வும்பணி செய்வது பெருமழைக்காகி வருகிறது... சாதனப் பொருள்களைத் தேடுவதே இவர்களுடைய தலையாய நோக்கமாகும் ... நகல்களுக்குப் பதிலாக அசல் நூல்களையே பெறும்புகின் றனர் ... மலேமும் இந்த மயற்சியில் அவர்களுடைய எண்ணம் ஈடறே நம் நாட்டுச் சப்தநிலையும் ஓரளவு வாய்ப்பளித்து விடுகிறது. அவர்கள் தேவையறிந்து ஒத்துழைப்பதற்கின்றே ஆங்காங்கு வியாபாரிகளும் தரகர்களும் காத் திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பொருள்குறிக்கோளாதலின் ... அறியபுதிப்புகளையும் சுவடிகளையும் சேகரித்து அவர்களிடம் இரகசியமாக விற்ப்பு விடுகின்றனர்” (சுவடியியல், பக்.60-61) என்பர் அ. தாமோதரன் அவர்கள். தமிழரின் அறியாமடைந்துமின்றி ஏழ்மை காரணமாகவும் சுவடிகள் அந்நியர்களுக்கு விற்கப்பட்டும் உள்ளன என்பதை இதன்மூலம் அறிய முடிகிறது.

மலேமும், “இந்தியா வந்த வெளிநாட்டு யாத் திரிகர்கள் பலர் பல நூல்களைத் தங்கள் நாட்டிற்குக் கடத்திச் சென்றுள்ளனர். கி.பி.629-645இல் இந்தியா வந்து யுவான் சுவான் மட்டும் 520 பட்டிகளில் 657 வகையான நூல்களை எடுத்துச் சென்றதாகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. கி.பி.964-976இல் சீனாவிலிருந்து இந்தியா வந்த 300 துறவிகள் ஏராளமான சமயச் சுவடிகளைக் கொடையாகப் பெற்றுச் சென்றதாக

சுவடிகளைப் பாதுகாக்கும் பணியைச் சுவடிகளை எழுதிய காலத்திலிருந்து தொடங்கியுள்ளனர். அன்று முதல் இன்றுவரை சுவடிகள் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. தற்போது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற பாதுகாப்பு முறைகளை இரண்டு வகைகளாகப் பகுவலாம். அவை 1. பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை, 2. தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை என்பனவாகும். இனி இவற்றைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோம்.

ஐந்தாம் பகுதி பன்னாட்டு அறிவுரைகள்

பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை என்பது அறிவியல் கண்டுபிடிப்பிற்கு முன்பே இயற்கையாகக் கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு காலங்காலமாகப் பாதுகாத்து வந்த முறையாகும். இம்முறையில் மஞ்சள், வடிகட்டி எண்ணெய் பிச்சுமுறை, கோவையிலைச் சாறு, மைகொண்டு பாதுகாத்தல், மணப்பொருள் முடிச்சு வடிப்புமுறை போன்ற பாதுகாப்பு முறைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் பகுதி பன்னாட்டு அறிவுரைகள்

மஞ்சள் பிச்சுமுறை : இம்முறையில் மஞ்சளை அரைத்து நன்றாக கழம்பாக்கிக் கொண்டு சுவடியின் மறைபுறமும், அடிப்புறமும் தடவவேண்டும். அவ்வாறு தடவுவதால் சுவடிகளை அழிக்கக்கூடிய கரையான், அந்துப்பிச்சி போன்றவை அழிக்கப்பட்டுச் சுவடிக் குநீண்ட ஆயுள்கைக் கொடுக்கும். மஞ்சள் பிச்சிகளைக் கொல்லும் தன்மை கொண்டது என்பதைப் பழங்காலம் முதல் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

வடிகட்டி எண்ணெய் பிச்சுமுறை : இம்முறையில் வடிகட்டி எண்ணெயைத் திரிகை(பிரஷ்)யின் உதவியால் சுவடியின் மறைபுறமும், அடிப்புறமும் தடவினால் மறைபுறப்பிட்டுள்ளது போல் சுவடிக் குக் கட்டு விளவைக்கும் பிச்சிகள் அழிக்கப்பட்டுச் சுவடி நீண்ட நாட்கள் கிடாமல் பாதுகாக்கப்படும்.

கோவையிலைச் சாறு, மைகொண்டு பாதுகாத்தல்

கோவையிலைச் சாறில் அடும்புக்கரி, வசம்புக்கரி, கொட்டாங் குச்சிக்கரி இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அதனுடன் விளக்கெண்ணெயில் புகையைச்

சரேத்து, கோவையிலைச் சாற்றுமதை தயாரிக்க வேண்டும். இம்மையைச் சுவடியின் மறைபுறமும் அடிப்புறமும் தடவி சுவடிகளைப் பாதுகாக்கலாம்.

000000000000 00000000000000

இம்முறையில் வசம்பு, கருஞ்சீரகம், ஓமம், கிராம்பு, மிளகு, இலவங்கப்பட்டை ஆகிய பொருட்களை ஒரே அளவாக எடுத்து நன்கு உலர்த்தி பொடிசெய்து இரண்டு பங்கு கற்பிரத்தையும் சேர்க்க வேண்டும். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட பொருளைச் சிறு சிறு மூச்சுகளாகக் கட்டி சுவடிக் கட்டுகளுக்கு அடியில் வைக்கவேண்டும். வடிகாயை, புதினா இலை, மஞ்சள் ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்தலாம். இம்முறையில் பிச்சிகள் அழிக்கப்பட்டுச் சுவடி பாதுகாக்கப்படும். ஓலகைகளைத் தனித்தனியே

பட்டு அல்லது பருத்தித் துணியில் நன்கு சுற்றி வைக்கலாம். கற்பிரம் பிச்சப்பட்ட துணியாயின் மிகுந்த பாதுகாப்பாகும். இத்துணிகள் மஞ்சள் அல்லது சிவப்பு அல்லது காவி நிறத்தில் இருந்தால் நல்ல பலனைத் தரும்.

மறைக்கப்பட்ட பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறைகளில் இயற்கையில் கிடக்கக்கூடிய பொருட்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்துவதால் எந்த பக்கவிளைவும் இல்லாமல் சுவடிகள் நீண்ட நாட்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

00000000000000000000000000

தற்காலப் பாதுகாப்புமுறை என்பது அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட இரசாயனப் பொருட்கள், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளால் உருவான கருவிகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு பாதுகாப்பதாகும். இம்முறையில் இரசாயனப் பொருட்களைக் கொண்டு பாதுகாத்தல், குளிர்சாதன அறையில் வைத்துப் பாதுகாத்தல், அறிவியல் கருவிகளைக் கொண்டு பாதுகாத்தல் போன்ற பாதுகாப்பு முறைகள் கையாளப்படுகின்றன.

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

இம்முறையில் ஓலசைச் சுவடிகளைப் பதிப்பிக்காமலிருந்து பாதுகாக்க நுண்கிருமி நீக்கப் பழைய பதிப்பிக்கொல்லி மருந்துகளை வைத்து அதன் ஆவியின் மூலம் பதிப்பிக்களை அழிக்கின்றனர். பதிப்பிக்கொல்லிகளாக Para-Di-Chlorapenzen, Mercuric chloride, Gemaxin Powder, Polyethylene glycol, Naphthaline Balls போன்றவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இம்மருந்துப் பொருட்கள் மனிதனுக்கு ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்தும் தன்மை கொண்டவை. இவை மட்டுமல்லாமல் தாவர எண்ணெய்களான தர்ப்பைபுல் எண்ணெய், சாவா சிட்ரோ நெல்லா எண்ணெய், டி.பி.டீ. எண்ணெய் போன்றவையும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மறைக்கப்பட்ட இராசயனப்பொருள்களைக் கொண்டு பாதுகாத்தல் முறையில் பழைய ஓலசைச் சுவடிகள் எளிதில் நனைத்து அழிக்கின்றன என்று பல ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படுத்துபவர்களும் ஒவ்வாமையை, தோல் நோய்களால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஐந்தெழுந்தமிழ் மொழிப்பெயர்ச்சி மொழிப்பெயர்ச்சி

இம்முறையில் சுவடி வகைக்கப்படும் அறையுமே காளிசாதனம் கொண்டு காளி விக் கப்படுவதும். இவ்வாறு பாதுகாக்கப்படுவதால் சுவடிகள் திசுக்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆனால் நான் முழுவதும் ஒரமோதிரியான காளி நிலை நிலவவதும்; மாற்றம் ஏற்படக்கூடாது.

ஐந்தெழுந்தமிழ் மொழிப்பெயர்ச்சி மொழிப்பெயர்ச்சி

அறிவியல் கருவிகளைப் பயன்படுத்திச் சுவடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இம்முறையில் நகலெடுக்கும் இயந்திரம் (photo capier), நுண்படச்சுருள் இயந்திரம் (Micro film), அச்சு இயந்திரம் (Press), கணினிப்பொறி (Computer) போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்திச் சுவடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

சுவடிகளை நகலெடுத்தல், நுண்படச்சுருள் எடுத்தல், கணினியில் உள்ளீடு செய்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் சுவடியில் உள்ள செய்திகள் (எழுத்து) பாதுகாக்கப்படும் தவிர சுவடிகளைப் பாதுகாக்க இயலாது. எனினும் கணினியில் உள்ளீடு செய்து பாதுகாக்கும் முறை சிறந்த முறையாகும். இதன் மூலம் பல பதிகளை உருவாக்கி, புதிப்பாசிரியர்களுக்கு வழங்கவும், பல ஆய்வாளர்களுக்கு வழங்கவும் செய்யலாம்.

சுவடிகள் பாதுகாப்பில் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை, தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை ஆகிய இரண்டு வகைகளில், தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை எளிமையானதாக இருக்கின்றது. ஆனால் பக்கவிளைவுகளை உண்டாக்கக் கூடியது சுவடிகளை விரைவில் அழியும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லக் கூடியது. ஆனால் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை சற்று கடினமானதாக இருப்பினும் சுவடிகளை நீண்ட நாட்கள் பாதுகாப்பதுடன் பக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதில்லை. எனவே சுவடிகளை அழியாமல் பாதுகாக்கப் பயன்படும் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறையைச் சிறந்த பாதுகாப்பு முறையாகும்.

ஊர்ஜனம் கல்வியியல் கல்வியியல்

தமிழரின் இலக்கியப் புத்தகங்கள் திகழ்ந்த சுவடிகளைத் தொகுத்தும் பாதுகாத்தும் வதை திருந்த வள்ளல்கள் பலராவர். அவர்களுள் சிலர்தம் இல்லங்களில் சுவடிகளை நிரப்பி சுவடி நூல்களாக மாற்றிப் பாதுகாத்தனர். அரசு நூலகங்களும், நிறுவனங்களும் செய்த பணியைத் தனி மனிதராக இருந்து செய்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் புதிப்பாசிரியர்களால் குறிப்பிடப்படும் சிலரின் பெயர்ப்பட்டியலை இங்குக் காண்போம்.

திருநெல்வேலி அம்பலவாணக் கவிராயர், கவிராச நெல்லையப்பப் பிள்ளை, கவிராச ஈசுவரமூர்த்தி பிள்ளை, திருவம்பலத் தின்னமூதம் பிள்ளை, திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயர், மிதிலைப் பட்டி அழகிய சிறுநம்பலக் கவிராயர், திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை, மயிலாப்பூர் திரு அண்ணாசாமி உபாத்தியாயர், ஆழ்வார் திருநகரி திரு து. இலட்சுமணகவிராயர், திரு தவேர் பிரான் கவிராயர், திரு பெரிய திருவடிக் கவிராயர், திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, அட்டாவதானம் திரு சபாபதி முதலியார், திரு கா.ரா. நமச்சிவாய முதலியார், திரு மழவலை மகாலிங்கையர், திரு மதுசூதன் குமாரசாமி முதலியார், வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, திரு தொழுவூர் வலையுத முதலியார், யாழ்ப்பாணம் திரு ம.வி. கனகசபை பிள்ளை, திரு குமாரசாமி செட்டியார், திரு நல்லூர் கலைசம் பிள்ளை, திரு சுவாமிநாத பண்டிதர், திரிசிரபுரம் திரு அண்ணாசாமிப் பிள்ளை, திரு தியாகராச செட்டியார், சலேம் திரு இராமசாமி முதலியார், திருத்தணிகை சரவணப்பெருமாளையர், தரேழூர் திரு சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலசாரியார், களக்காடு திரு சாமிநாத தேசிகர் போன்ற சுவடி வள்ளல்கள் பலர் சுவடிகளைத் தொகுத்து, பாதுகாத்துப் புதிப்பாசிரியர்களுக்கு வழங்கி உதவியுள்ளனர். இவர்களின் இப்பணி போற்றுகும் வணங்குகும் உரியதாகும்.

ஊர்ஜனம் கல்வியியல் கல்வியியல்

தமிழகத்தில் சுமார் 40 இடங்களில் பழஞ்சுவடிகளைத் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் பணி

நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்பணியில் நல்லகம், நிறுவனம், பல்கலைக்கழகம், ஆதின-மடம், தமிழ்ச்சங்கம் போன்றவை ஈடுபட்டுள்ளன. அவற்றின் பெயர்களை இங்குக் காண்போம்.

சின்னை அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நல்லகம், ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், டாக்டர் உ.வ.சா. நல்லகம், அடையாறு நல்லகம் (பிரமஞ்சைப்பை), மயை இந்திய மருத்துவ ஆய்வு மையம், இந்திய மருத்துவ இயக்கநகம், தொல்லியல் துறை, அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் - சிதம்பரம், காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - மதுரை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் - தஞ்சை, சரசுவதி மகால் நல்லகம் - தஞ்சை, சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி - பரேரர், தமிழ்ச்சங்க நல்லகம் - மதுரை, அரசு அருங்காட்சியகம் - ஈரோடு, கலைகள் கல்வி நிலையம் - ஈரோடு, அம்பலத்தடியார் மடம் - சிதம்பரம், ஈசானிய மடம் - சிதம்பரம், மௌன் சுவாமிகள் மடம் - சிதம்பரம், சித்தாமூர் மடம் - சித்தாமூர், குமாரதவேர் மடம் - துறையூர், குமாரதவேர் மடம் - விருத்தாசலம், பொம்மபுர ஆதின மடம் - மயிலம், போரூர் மடம் - திருப்போரூர், சங்கராச்சாரியார் மடம் - காஞ்சீபுரம், தொண்டைமண்டல ஆதினமடம் - காஞ்சீபுரம், சங்கராச்சாரியார் மடம் - கும்பகோணம், தருமபுர ஆதின மடம் - தருமபுரம், திருவாவடூறு ஆதினமடம் - திருவாவடூறு, சிரவயாதீனம் - கோவை, பிரிஞ்சிந்தியக் கல்விக் கழகம் - புதுச்சேரி போன்றவை சுவடிகளதைத் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

00000000000000000000000000000000

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வளர்ந்தோடுகளுக்காகக் கொண்டு சின்று பல சுவடிகள் பல இடங்களில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதற்குப் பாரிசிலுள்ள தசீய நல்லகம், இலண்டனிலுள்ள இந்திய ஆபீஸ் லைபரரி, வலெக்ம் மருத்துவ ஆய்வு நிறுவனம், பிரிட்டன் அருங்காட்சியகம், ராயல் அசியாடிக் சொசடைட்டி நல்லகம், ஸ்காலாந்திலுள்ள எபின்பரோ பல்கலைக்கழக நல்லகம், தசீய நல்லகம், கிளஸ்கோ பல்கலைக்கழக நல்லகம், கமே பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழக நல்லகம், ஆகஸ்போர்டிலுள்ள பாட்லியன் நல்லகம், ரோம் நகரிலுள்ள நல்லகம், டென்மார்க்கிலுள்ள கோபன் ஹகேன் நல்லகம், அருங்காட்சியகம், கிழக்கு ஜெர்மனியில் ஆலயேலுள்ள பிரான்கஸ், ஆவணக்காப்பகம், மார்பின் லீதர் பல்கலைக்கழக நல்லகம், லிப்சிக் கிலுள்ள அருங்காட்சியகம், ஹம்பர்க் கிலுள்ள பல்கலைக்கழக நல்லகம், ஸ்வீடனிலுள்ள அப்சாலா பல்கலைக்கழக நல்லகம், ஸ்டாக்ஹோமிலுள்ள அருங்காட்சியகம், சோவியத் யூனியனில் மாஸ்கோவிலுள்ள லெனின் நல்லகம், லெனின் கிராட் பல்கலைக்கழக நல்லகம், ஆர்மேனிய அறிவியல் கழகம் (சுவடிப் பதிப்பியல், ப.213) போன்ற இடங்களில் உள்ள சுவடிகளே சான்றுகளாக உள்ளன.

இப்பகுதி சுவடிச் சொற்பொருள் விளக்கம், சுவடி தயாரித்தல், சட்டங்கள் அமைத்தல்,

சுவடிக் கட்டின் அமைப்பு, எழுத்தாணிகளின் வகைகள், சுவடி எழுதும்முறை, சுவடியின் எழுத்துமுறை, சுவடிகளில் ஓவியம், சுவடிகளின் வடிவமைப்பு, சுவடி அழிவு, சுவடிப் பாதுகாப்பு, சுவடிகளைப் பாதுகாத்து உதவியவர்கள், தமிழகத்தில் சுவடிகள் உள்ள இடங்கள், வளிநாடுகளில் தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ள இடங்கள் போன்றவற்றை விளக்கிக் கொறியுள்ளது.

- 0000000000. 000000000000000000

000000:00000000000000(0000000)